

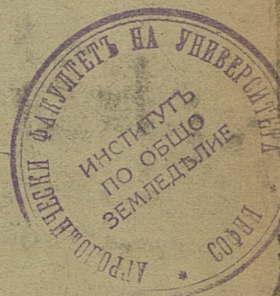
g 811 d 45
D 45 g 811

Цѣна 80 ст.

ЗАКОНЪ ЗА ТЮТЮНЯ

Гласуванъ и приетъ въ I редовна сесия на VI Обикновено Народно Събрание на 5 декемврий 1890 г., утвърденъ съ височайши указъ отъ 15 декемврий с. г. подъ № 207, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 8 отъ 11 януарий 1891 г. и измѣненъ и допълненъ: а) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 26 февруарий 1897 г. подъ № 49, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 55 отъ 11 мартъ с. г.; б) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 14 декемврий 1897 г. подъ № 238, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 1 отъ 2 януарий 1898 г.; в) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 28 декемврий 1898 г. подъ № 157, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 44 отъ 27 февруарий 1899 г.; г) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 30 декемврий 1899 г. подъ № 158, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 285 отъ 31 декемврий с. г.; д) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 28 декемврий 1903 г. подъ № 210, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 6 отъ 10 януарий 1904 г.; е) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 13 юлий 1914 г. подъ № 6, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 161 отъ 19 юлий с. г., и ж) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 20 мартъ 1917 г. подъ № 6, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 65 отъ 26 мартъ 1917 г.

СОФИЯ

ДЪРЖАВНА ПЕЧАТНИЦА

1917

926
9-721-9.

ИНСТИТУТЪ НА УЧЕБНИКА
ПО ОБЩО
ЗЕМЛЕДѢЛИЕ
СОФИЯ

ЗАКОНЪ ЗА ТЮТЮНЯ

ИНСТИТУТЪ НА УЧЕБНИКА
ПО ОБЩО
ЗЕМЛЕДѢЛИЕ
СОФИЯ

Пласуванъ и приетъ въ I редовна сесия на VI Обикновено Народно Събрание на 5 декемврий 1890 г., утвърденъ съ височайши указъ отъ 15 декемврий с. г. подъ № 207, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 8 отъ 11 януарий 1891 г. и измѣненъ и допълненъ: а) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 26 февруарий 1897 г. подъ № 49, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 55 отъ 11 мартъ с. г.; б) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 14 декемврий 1897 г. подъ № 238, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 1 отъ 2 януарий 1898 г.; в) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 28 декемврий 1898 г. подъ № 157, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 44 отъ 27 февруарий 1899 г.; г) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 30 декемврий 1899 г. подъ № 158, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 285 отъ 31 декемврий с. г.; д) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 28 декемврий 1903 г. подъ № 210, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 6 отъ 10 януарий 1904 г.; е) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 13 юлий 1914 г. подъ № 6, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 161 отъ 19 юлий с. г., и ж) съ законъ утвърденъ съ указъ отъ 20 мартъ 1917 г. подъ № 6, обнародванъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“ брой 65 отъ 26 мартъ 1917 г.

Сирин

СОФИЯ 104
ДЪРЖАВНА ПЕЧАТНИЦА

1917

33010

ПБ 21782 +
 8321/11/2 1960

24846/1948

ВСИ „В. Коларов“
 Централна библиотека
 Пловдив

1449

БИБЛИОТЕКА
 Изд. № 4202 моч.
 1960

Законъ за тютюня.

Глава I.

Общи положения.

Чл. 1. Произвеждането и изработването на тютюня се позволява въ кръга на настоящия законъ.

Чл. 2. Суровъ тютюнь се нарича оня, който е на листе и не е още изработенъ за пушене или смъркане, а изработенъ се счита: а) надробения за пушене, и б) изобщо всѣкакъвъ видъ тютюнь, приготвенъ за пушене и смъркане въ форма на цигари, папирози, или пъкъ стритъ — енифе.

Чл. 3. Суровиятъ тютюнь, докаранъ отъ странство, плаща мито и акцизъ, а изработениятъ, освѣнъ тия даждия, плаща и бандеролъ.

Чл. 4. За да може нѣкой да фабрикува и продава тютюнь длъженъ е да се снабди съ патентъ.

Чл. 5. Върховниятъ надзоръ за производството, фабрикуването и търговията съ тютюнь се възлага на Министра на Финанситѣ.

Глава II.

Производството, описването и опредѣлението количеството на произведения тютюнь.

Чл. 6. (Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 год. и Законъ отъ 19 юлий 1914 год.). 1) Произвеждането на тютюнь се позволява на лица, които притежаватъ недвижими имоти въ стойностъ не по-малко отъ 500 лева или сръщу гаранция по 200 лева на всѣкой декаръ.

Забѣлѣжка I. Министерството ни Финанситѣ може да разрѣши на мѣстни жители, стопани на недвижими имоти, живущи въ села, които се занимаватъ съ произвеждане на тютюнь, да съятъ и въ случай, когато тѣ не притежаватъ имоти за 500 лева.

2) Съянето на тютюнъ се позволява на пространства не по-малки отъ два декара отъ единъ производител на двѣ мѣста.

На мѣста обаче, гдѣто се произвежда доброкачественъ тютюнъ, министра на финанситѣ може да разрѣшава съянето на тютюнъ и на по-малки пространства отъ два декара.

3) Съянето на тютюна се запрѣщава:

а) въ села или общини, състоящи отъ къщи, разпрѣснати по една или по нѣколко изъ планинскитѣ и гористи мѣстности;

б) въ села, които немогатъ да засѣятъ годишно най-малко 40 декара;

Забѣлѣжка II. Това запрѣщение, по усмотрението на министра на финанситѣ, нѣма да се прилага за ония села и общини, които се намиратъ по южнитѣ склонове на Родопитѣ и сѣятъ доброкачественъ тютюнъ, както и за тютюна, който се сѣе за опитъ и съ научна цѣль, въ държавни, градски и училищни градини и разсадници.

Забѣлѣжка III. Министърътъ на финанситѣ, съ одобрението на министерския съвѣтъ, може да запрѣщава за извѣстно врѣме или за всѣкога съянето на тютюна въ села, гдѣто се установи, че тютюнопроизвеждането служи за прѣдметъ на значителна контрабанда.

в) за двѣ години — на лица, осждени пръвъ пѣтъ за контрабанда на тютюнъ; за осжденитѣ два пѣти за контрабанда на тютюнъ лица, този срокъ се удвоява; а за три пѣти осждени лица, съянето имъ се запрѣщава за винаги;

г) за двѣ години — на лица, които въ продължение на четири години слѣдъ годината на производството, не сж могли да продадатъ тютюнитѣ си.

Забѣлѣжка IV. Запрѣщението въ пунктове *в* и *г* се простира и върху цѣлото сѣмейство на лицето, лишено отъ правото да сѣе тютюнъ, ако всички членове на сѣмейството живѣятъ и работятъ наедно (въ задруга).

Забѣлѣжка V. Всички лица, лишени отъ правото да сѣятъ тютюнъ до влизането въ сила на настоящия законъ, се възстановяватъ въ правата си на тютюнопроизводители, по слѣдъ като сж изтѣрили другитѣ наказания, на които сж били осждени. Въ случай, че и слѣдъ това тѣ бждатъ наново осждени за контрабанда на тютюнъ, тѣ се лишаватъ за винаги отъ правото да сѣятъ тютюнъ.

4) Запрѣщава се съянето на врѣдителни и употребявани вмѣсто тютюнъ трѣви: богородиче, кърджали, мохорка и други такива.

5) Запрѣщава се съянето на тютюна по градинитѣ, кукурузитѣ, лозята и въобще въ смѣсъ съ други земледѣлчески култури, подъ каквѣто и да е прѣдлогъ.

За цѣрене на добитѣка и растенията ще се отпуща отъ акцизната власть на пуждающитѣ се земледѣлци и скотовѣдци потрѣбното

количество тютюнъ или тютюновъ сокъ отъ конфискуванитѣ тютюни по редѣтъ, указанъ въ правилника за приложение на настоящия законъ.

Чл. 7. (Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г. и Законъ отъ 19 юлий 1914 г.) 1) Лицата, които ще сѣятъ тютюнъ, сж длѣжни, най-късно до 14 май всѣка година, да заявяватъ на общинския кметъ писмено, че ще сѣятъ тютюнъ.

Слѣдъ 14 май не се приематъ никакви заявления за сѣяне на тютюнъ, освѣнъ такива за увеличение или намаление обявенитѣ пространства, или за отказване за тютюносѣяне и то най-късно до 14 юний с. г.

2) Кметътъ, като се увѣри, че заявителътъ отговаря на условията, прѣдвидени въ прѣдидущия членъ, записва го въ книгата, която държи за тая цѣль и му издава писмено позволение отъ кочанъ.

3) Ако нѣкои лица, на които е разрѣшено, съгласно подаденитѣ имъ заявления, да сѣятъ едно опрѣдѣлено пространство земя и не заявятъ въ срока до 14 юний, че се отказватъ отъ тютюносѣянето или намаляватъ обявеното за засѣване пространство и съ това станатъ причина да изкоренятъ посѣтитѣ тютюни и на други производители въ селото, въ случай че общото пространство на засѣтитѣ тютюни остава по-малко отъ прѣдвидения минимумъ на селото — такива лица сж длѣжни солидарно да обезврѣдятъ ония тютюнопроизводители, на които сж изкоренени тютюнитѣ не по тѣхна вина.

4) Прѣдоставя се на Финансовото министерство, слѣдъ като проучи условията на тютюнопроизводството въ извѣстни мѣстности, да запрѣщава съянето на другъ видъ тютюнъ въ тия мѣстности, освѣнъ ония, които то опрѣдѣли, за която цѣль ще раздава бесплатно нуждното количество тютюнево сѣме на производителитѣ.

5) Разсади за тютюнъ могатъ да се приготвяватъ само отъ лица, както и да се продаватъ само на лица, на които е разрѣшено тютюнообработването въ сжщата година. Разсадитѣ се унищожаватъ най-късно до 28 юлий, щомъ се свърши саденето на тютюна въ селото. Намѣренитѣ разсади у лица не тютюнопроизводители, се унищожаватъ и виновнитѣ се наказватъ съ 20 лева глоба за всѣки квадратенъ метъръ разсадъ.

Чл. 8. (Измѣненъ: Законъ отъ 11 мартъ 1897 г., и Законъ отъ 19 юлий 1914 г.) До 2 августъ общинскиятъ кметъ прѣдставлява направо въ акцизното управление списъкъ на лицата, които сж посѣли прѣвъ нея година тютюнъ, съ обозначение количеството на посѣтитѣ декари и имущественото състояние на производителитѣ. Едновременно

той представлява и писменнитѣ гаранции, които е взелъ отъ лицата, непритежающи имоти.

Чл. 9. (Измѣненъ и допълненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г. и Законъ отъ 19 юлий 1914 г.) 1) Акцизното управление, щомъ получи списъцитѣ на тютюнопроизводителитѣ, означени въ прѣдидущия членъ, прави разпореждане за провѣряване на засѣтитѣ пространства. За намѣренитѣ по-малко декари отъ опрѣдѣления минимумъ на лице, постигва се съгласно чл. 66 отъ настоящия законъ.

2) За контролата и надзора на тютюнопроизводството, акцизнитѣ началници назначаватъ нужния допълнителенъ персоналъ най-късно 15 дни прѣди да се почне беридбата на тютюнитѣ. Лицата, натоварени съ тази работа, трѣбва да притежаватъ нужнитѣ познания по тютюневата култура и по закона за тютюна; тѣ даватъ гаранция за длѣжността си въ лично порѣчителство и не могатъ да се назначаватъ на длѣжностъ въ сѣщитѣ села, отъ гдѣто сѣ родомъ или гдѣто иматъ постоянното си мѣстожителство, нито въ сѣсѣднитѣ тѣмъ села.

3) Ежедневно набранитѣ тютюневи листа се нанизватъ за сушене на низи отъ длѣжина, опрѣдѣлена отъ акцизната власть. Вървитѣ за низитѣ се приготвяватъ и изпращатъ отъ министерството на финанситѣ на производителитѣ най-късно 15 дни прѣди почването на беридбата. Върху низитѣ, провѣрени отъ акцизната власть, се поставятъ за контрола извѣстни знакове или марки, приготвени отъ министерството на финанситѣ.

Забѣлѣжка. Вървитѣ за тютюневи низи, за които се говори въ този пунктъ, ако и да сѣ доставлявани и доставляватъ отъ Финансовото министерство, трѣбва да се счита, че това доставяне става за нуждитѣ и за смѣтка на тютюнопроизводителитѣ, а не за нуждитѣ на държавнитѣ учрѣждения. На това основание, всички доставени досега върви, както и ония, които ще се доставляватъ за въ бѣдѣще за сѣщата цѣль отъ Финансовото министерство, да се считатъ доставени не за нуждитѣ на държавнитѣ учрѣждения, а за тия на тютюнопроизводителитѣ. Сключенитѣ отъ държавата договори съ частни лица за доставки на върви и канапъ за държавнитѣ учрѣждения не могатъ да се прилагатъ било относно цѣнитѣ, било относно други условия и за вървитѣ за тютюневи низи, които държавата е доставяла и доставя за смѣтка на тютюнопроизводителитѣ. Тия договори сѣ задължителни само при доставка на върви за държавни учрѣждения.

Тютюневитѣ низи, които се намѣрятъ по-дълги отъ опрѣдѣлената мѣрка, се конфискуватъ, и за излишната частъ се налага глоба, съгласно чл. 55 отъ закона за тютюна.

Тютюневи низи, направени не върху вървитѣ дадени отъ министерството на финанситѣ и немаркирани съгласно пунктъ първи отъ настоящата алинея, се конфискуватъ и виновнитѣ лица се наказватъ съгласно чл. 55 отъ закона за тютюна.

4) Посаденитѣ тютюни въ землището на едно село немогатъ да се прѣнасятъ за низане и сушене по-далеко отъ най-близкитѣ сѣсѣдни села или градове, освѣнъ съ разрѣшение на мѣстната акцизна власть и въ случай, когато въ послѣднитѣ се обработва тютюнъ прѣзъ сѣщата година.

5) Приготвенитѣ низи, прѣди да се запишатъ въ книжкитѣ на тютюнопроизводителя и на акцизния чиновникъ, се провѣряватъ колко листове съдържатъ срѣдно една на друга, за което се прави бѣлѣжка въ съответствующата графа на тютюневитѣ книжки.

6) Слѣдъ свършването на брането и изсѣхването на тютюна, догдѣто послѣдния е още на низи, тежината му се опрѣдѣля отъ една комисия, състояща се отъ кмета, прѣдставителя на акцизната власть, и двама мѣстни жители; за тази цѣль се избиратъ по 10 — 15 низи на 100-тѣ отъ всѣка серия набранъ тютюнъ, прѣтегляватъ се съ върни и точни теглилки и, на основание на намѣреното тегло, опрѣдѣля се общото тегло на низитѣ отъ всѣка серия и на всичкия тютюнъ; добитото по този начинъ тегло се записва въ сѣщитѣ книжки, гдѣто е записана ежедневната беридба на тютюна.

Ако се установи, че тютюневитѣ низи сѣ били проскубвани и числото на липсалитѣ листа прѣвишава съ 10%, отъ което е било намѣрено срѣдно при първото броене, ному не се взема на такъвъ тютюнъ, а всичкитѣ тютюневи низи се прѣтегляватъ и точното имъ тегло се записва въ съответствующитѣ книжки. Освѣнъ това на виновнитѣ се съставлява актъ за контрабанда на тютюна, съгласно чл. 97 отъ настоящия законъ и се глобяватъ до 500 лева.

7) Акцизнитѣ органи, на които е възложена контролата на тютюнопроизводството, иматъ право да влизатъ въ всѣко врѣме въ помѣщенията, гдѣто се суши и съхранява тютюна, както и въ всички други съмнителни мѣста, за да правятъ такива провѣрки, каквито намѣрятъ за нужно. Въ жилищата на тютюнопроизводителитѣ, гдѣто тѣ живѣятъ съ сѣмействата си, акцизнитѣ органи могатъ да влизатъ, само когато сѣ придружени отъ едно лице на мѣстната общинска власть.

Чл. 10. (Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 год. и Законъ отъ 19 юлий 1914 год.). Слѣдъ прѣтегляването на тютюневитѣ низи, производителитѣ е длѣженъ да ги направи на връзки (елпезета) и на денкове или стифъ. Тютюнопроизводители, които не

приготвят тютюнитъ си на денкове въ срокътъ, опредѣленъ отъ акцизната власть, срокъ — който не може да бѣде по-рано отъ 13 януари, се наказватъ по чл. 94 отъ настоящия законъ и тютюнитъ се прѣтегляватъ въ положението, въ което се намиратъ.

Забѣлѣжка. Акцизните власти могатъ да изискватъ приготвението на тютюнитъ на денкове, само ако за това позволяватъ мѣстните климатическа условия.

Една или нѣколко комисии, споредъ нуждата, се назначаватъ отъ акцизни началникъ за опредѣление окончателното тегло на тютюнитъ. Ако тютюна се намѣри въ излишъкъ по-голямъ отъ 5% и отъ разслѣдването се установи, че тази разлика не произлиза отъ укриване при описването или не е прибавенъ отъ тайно доставенъ тютюнъ, излишъка се записва на приходъ въ книжката на тютюнопроизводителя; въ противенъ случай, излишъка се конфискува и виновния се глобява съ 5 лева за всѣки килограмъ конфискуванъ тютюнъ. Излишъка до 5% се записва направо въ книжката на производителя и въ тѣзи на контролата безъ да влече наказание.

Ако тютюна се намѣри по-малко отколкото е записанъ при снемане на пумонето и недоимъка не надминава 5%, намѣреното количество при окончателното теглене се записва въ съответствующитъ книжки безъ никаква отговорност отъ страна на производителя. За недоимъкъ по-голямъ отъ 5% на виновния се съставлява актъ за наказанието му по чл. 88 отъ Закона за тютюна.

Чл. 11. (Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 год. и Законъ отъ 26 мартъ 1917 год.). Седемъ дни слѣдъ обирането на най-горнитъ тютюневи листа, производителитъ сж длѣжни да изтрѣгнатъ стѣрковетъ и да ги онищожатъ по начинъ, споредъ указанията на акцизната власть. Въ противенъ случай онищожението се извършва отъ акцизната власть за смѣтка на производителя, като му се същеврѣменно съставя актъ за наказание, съгласно чл. 86 отъ настоящия законъ.

Забѣлѣжка: Когато, обаче, слѣдъ обиране на най-горнитъ тютюневи листа (върхари) врѣмето благоприятсува и вслѣдствие на това тютюневитъ стѣбла могатъ да пуснатъ филизи, прѣдоставя се право на Министра на финанситъ да разрешава на производителитъ на отдѣлни села да не изтрѣгватъ стѣблата веднага, а да ги използватъ, чрѣзъ обиране новитъ листи отъ филизитъ.

За така добититъ тютюневи листи се държи особна смѣтка въ книжкитъ, въ които изрично се отбѣлзва, че тѣ сж добити отъ филизи. Тютюнътъ отъ филизитъ се елпезира и денкува отдѣлно отъ редовния.

Чл. 12. (Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г.). Министерството на финанситъ може да наема или да построява централни

тютюневи складове, гдѣто намѣри за нужно, за едно или нѣколко близостѣдни села, въ които складове всички тютюнопроизводители въ района имъ сж длѣжни да прѣнасятъ тютюнитъ си, въ срокъ, опредѣленъ отъ министерството на финанситъ. Такива складове могатъ да се построятъ съ съгласието на финансовия министръ и отъ самитъ села или отъ земледѣлческитъ каси. Единъ особенъ правилникъ ще опредѣли размѣра на наема за влагане на тютюнитъ въ общитъ складове, както и начина на управлението и счетоводството имъ въ свръзка съ кредитнитъ операции, които ще могатъ да се извършватъ съ вложенитъ тютюни.

Чл. 13. (Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г.) 1) За да се насърчи и развие производството на доброкачественъ тютюнъ въ Царството, министерството на финанситъ, въ съгласие съ министерството на търговията и земледѣлието, ще раздава всѣка година парични и други награди на ония производители, които произвеждатъ най-добъръ тютюнъ, които иматъ най-добри приспособления за сушене и пазене на суровия тютюнъ.

2) Сумитъ, потребни за тая цѣль, ще се взематъ отъ фондътъ, който ще се образува при министерството на финанситъ, съгласно чл. 50 отъ настоящия законъ, както и отъ сумитъ, които ще може да отпуща министерството на търговията и земледѣлието за сжщата цѣль.

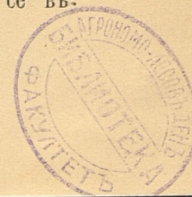
Чл. 14. (Допълненъ: Законъ отъ 26 мартъ 1917 г.) Въ случай на поврѣда тютюна на нѣкой производител, отъ каквато и да била причина, догдѣто е на корена, той е длѣженъ за това да извѣсти кмета, който незабавно отива на мѣстото и съставлява актъ за количеството на поврѣдения тютюнъ, въ присѣтствието на двама свидѣтели.

Щомъ се състави и подпише акта, изпраща се отъ кмета, въ расстояние на петъ деня, на околийския началникъ, на зависяще разпореждане.

Ако поврѣдата, причинена на тютюнитъ, е отъ такова естество, че може да се прѣдотврати чрѣзъ покосяване тютюневитъ стѣбла, за да се възобновятъ въ послѣдствие, кметътъ и акцизниятъ приставъ иматъ право да позволяватъ покосяването. За това се съставлява актъ, който се изпраща на Министерството на финанситъ.

Чл. 15. (Измѣненъ: Законъ отъ 11 мартъ 1897 г. и Законъ отъ 19 юлий 1914 г.) Тютюна, който се фабрикува въ тютюневитъ фабрики, се облага съ 40 стотинки мурурие единия килограмъ. Мурурието се плаща отъ тютюнофабрикантитъ при купуването на бандеролитъ отъ Българската народна банка и клоноветъ ѝ.

Забѣлѣжка. Платеното мурурие за суровитъ тютюни, находящи се въ търговскитъ и фабричнитъ складове, ще се повърне на правоимѣющитъ.

Чл. 16. (Допълненъ: Законъ отъ 31 декемврий 1899 год.). Производителитѣ не могатъ да продаватъ набрания тютюнъ, прѣди да бѣде прѣтегленъ и записанъ отъ финансовия нагледникъ или бирникъ въ книгата, която му е дадена за тая цѣль отъ окръжния управителъ.

Лицата, които не съблюдаютъ редътъ, установенъ отъ правилника по прилагането на настоящия законъ, по продаването, купуването и прѣнасянето на тютюнитѣ на листе отъ едно мѣсто на друго, наказватъ се съ глоба 20 до 250 лева.

Глава III.

За изработването на тютюня и за облагането му съ бандеролно право.

Отдѣление I.

Чл. 17. (Допълненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 год. и Законъ отъ 26 мартъ 1917 год.). Изработването на тютюня е позволено само въ тютюневитѣ фабрики.

Отварянето тютюневи фабрики става само слѣдъ разрѣшението на финансовия министръ, на слѣдующитѣ условия:

а) желающиятъ да открие тютюнева фабрика: 1) въ градоветѣ: София, Пловдивъ, Варна, Русе и Бургазъ, се задължава да купи отъ съкровището годишно най-малко за 350.000 л. бандеролъ; 2) за фабрицитѣ открити въ други окръжни градове за 150.000 л. годишно, и 3) въ всички останали градове и села за 100.000 л.;

б) задължава се да се подчинява на всичкитѣ правилници и разпореждания по изпълнението на настоящия законъ;

в) ако фабриканта не е осъжданъ за контрабанда на тютюнъ, и

г) ако фабричното заведение отговаря на хигиеническитѣ условия за работницитѣ и служащитѣ.

Чл. 18. Разрѣшава се отварянето на фабрики, които да изработватъ тютюнъ само за изнасяне вънъ отъ Царството. Такива фабрики плащатъ само единъ патентъ, въ размѣръ 1000 лева златни и се подчиняватъ на всички контролни формалности, прѣдписани и за другитѣ тютюневи фабрики. За изнесеното количество тютюневи издѣлия отъ тѣхъ се възвръща мурурието и бандеролното право, по начина указанъ въ правилника.

На чужди подданици се позволява отварянето на фабрики само слѣдъ прѣдставление на една гаранция, подписана отъ двама състо-

ятелни мѣстни подданици, че ще се подчиняватъ на мѣстнитѣ закони които уреждатъ тютюневата частъ въ Царството.

Чл. 19. (Измененъ: Законъ отъ 26 мартъ 1917 год.) Всѣка, тютюнева фабрика е длъжна да изработва една дванадесета частъ отъ опрѣдѣленото количество тютюнъ въ чл. 17, непрѣмънно прѣзъ течението на всѣки мѣсець. Фабрицитѣ, които не сж отворени въ началото на годината, длъжни сж да изработватъ по прѣсмѣтане на мѣсець толкова тютюнъ, колкото мѣсеци сж работили. Неизработването прѣзъ който и да е мѣсець опрѣдѣленото количество тютюнъ влѣче наказанието на фабриканта, прѣдвидено въ чл. 17 отъ настоящия законъ, ако фабрикантътъ въ течение на 10 дни отъ датата на констатиране положението не попълни неизработеното количество.

Чл. 20. (Допълненъ: Законъ 19 юлий 1914 год.). За правоработене тютюнъ фабрикантитѣ сж длъжни въ началото на всѣка година, прѣзъ януарий мѣсець, да взематъ изъ ковчежничествата годишенъ патентъ, който се плаща въ слѣдующия размѣръ: а) фабрицитѣ въ градоветѣ: София, Пловдивъ, Русе, Варна и Бургазъ плащатъ по 500 лева златни; б) фабрицитѣ въ другитѣ окръжни градове, по 300 лева, и в) фабрицитѣ въ всичкитѣ останали мѣста, по 200 лева златни.

Фабрицитѣ, отворени прѣзъ второто полугодие, плащатъ патента само за половината година.

Освѣтъ патента за правофабрикация, фабрикантитѣ плащатъ и данѣкъ занятию, съгласно закона за данѣка върху занятията.

Чл. 21. Тютюневитѣ фабрики се затварятъ:

а) когато при ревизията се намѣри, че не е било взето опрѣдѣленото количество бандероли за изтеклото полугодие;

б) когато фабриката не се съобразява съ закона, правилника и другитѣ разпореждания по тютюневата частъ, и

в) когато пожелае самъ фабрикантина.

Чл. 22. При затварянето на нѣкоя фабрика по нарушенията въ случаитѣ, прѣдвидени въ буква а и б на чл. 21, финансовиятъ надзоръ запечатва останалия въ фабриката изработенъ и суровъ тютюнъ, като прѣдостави фабриканту първия, ако е облѣпенъ съ бандероли, свободно да разпродаде, а втория да продаде, но само на други фабриканти. Въ такъвъ случай останалитѣ неупотрѣбени бандероли въ фабриката се изгарятъ.

Чл. 23. Когато се затвори фабриката по желанието на фабрикантина, неупотрѣбенитѣ бандероли се прибиратъ отъ финансовитѣ власти и съхраняватъ до една година. Ако до този срокъ фабри-

кантина възобнови дѣлата на фабриката си, прибранитѣ бандероли му се възвръщатъ, а въ противенъ случай се изгарятъ.

Ако една фабрика се закрие, послѣдствие смъртѣта на фабрикантина, останалитѣ излишекъ неупотрѣбени бандероли се прѣдаватъ въ скровището за възвръщане стойността имъ на послѣдницитѣ.

Отдѣление II.

За внасяне на тютюня въ фабричнитѣ и търговски складове и въ тютюневитѣ фабрики; изработването му, обандероването и изнасянето му отъ фабричитѣ и складоветѣ.

Чл. 24. *Допълненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 год.* Въ тютюневитѣ фабрики се внася, както суровъ, тъй и изработенъ тютюнъ; послѣдния обаче само въ случая, прѣдвиденъ въ чл. 22 отъ настоящия законъ. Всѣко внасяне или изнасяне става само съ знанието на правителствения контролоръ при фабриката, който го и записва въ книгата си на приходната или разходната частъ.

При всѣка тютюнева фабрика трѣбва да има отдѣленъ фабриченъ складъ за суровъ тютюнъ, отъ гдѣто ще се внася въ фабриката за изработване въ количества, нуждни за фабрикацията, за нѣколко дни.

Чл. 25. На различнитѣ издѣлия, като папириси, цигари, енфие, или надробенъ тютюнъ за пушене, не се прави никакво ограничение отъ каквото качество суровъ тютюнъ и да сж изработени, но за провѣряване производството на фабриката, приема се, че отъ всѣки килограмъ изработенъ суровъ тютюнъ внесенъ въ фабриката, се получава единъ килограмъ изработенъ, съ прѣдвиденитѣ изключения въ чл. 31; поради това, относително цигаритѣ, папирситѣ и енфието, финансовия агентъ, въ присѣствието на фабрикантина, опрѣдѣля колко суровъ тютюнъ е потребенъ за изработването на единъ килограмъ енфие, и колко надробенъ за направата на 1000 парчета цигари или папириси.

Това опрѣдѣление се записва въ книгата, а приготвенитѣ, споредъ него образци, като се отбѣлѣжатъ съ особени номера, запечатватъ се отъ финансовия чиновникъ и се пазятъ въ фабриката и контролора наблюдава, щото изнасянитѣ изъ фабриката папириси, цигари, енфие и пр. да сж съобразни съ запечатанитѣ образци. Въ противенъ случай изнасянето имъ не се позволява.

Чл. 26. *(Измѣненъ: Законъ отъ 28 декемврий 1906 год. и Законъ отъ 19 юлий 1914 год.)* Изработенитѣ въ фабричитѣ тютюневи издѣлия се изнасятъ отъ тия послѣднитѣ въ книжни пакети или

въ обвити съ книга дървени, тенекиени или картонени кутии, както слѣдва:

а) тютюнъ за пушене отъ I и II качество по 1000, 500, 200, 100, 40 и 20 грама, а отъ III качество само въ пакети отъ по 20 грама;

б) папириси по 1000, 500, 200, 100, 40, 20 и 10 кжса;

в) цигари (пури) по 1000, 500, 200, 100, 40, 20, 10, 5 и 1 кжса;

г) енфие по 1000, 500, 200, 100, 40 и 20 грама въ пакетъ или кутия.

Всѣки тютюпофабрикантъ е длъженъ да приготви и пуца въ консумация прѣзъ течение на годината отъ всичкия изработенъ тютюнъ поне 10% отъ по горно качество; отъ всички изработени папириси поне 10% отъ кутии и по 10 парчета.

Онѣзи фабриканти, които не изпълнатъ това задължение, наказватъ се съ глоба отъ 200 до 1000 л., а при повторение, глобата се утвоява.

Забѣлѣжка I. Тютюнътъ отъ III-то качество трѣбва да бѣде тѣкно (дребно) нарязанъ. За тая цѣль ще служатъ образцитѣ, съ каквито всѣки фабрикантъ ще бѣде снабденъ отъ Министерството на финанситѣ.

Нарушителитѣ на тая забѣлѣжка се наказватъ по чл. 57 отъ настоящия законъ.

Забѣлѣжка II. Дава се право на Министра на финанситѣ да разрѣши приготвянето на особни типове екстра папириси за продажба на дребно, начинътъ на която продажба както и цѣната ще се опрѣдѣлятъ съ особенъ правилникъ съобразно качеството и тежестта на тютюна и цигаренитѣ книги.

Чл. 27. Отгорѣ възъ пакетитѣ и кутиитѣ, въ които сж вложени тютюневитѣ издѣлия или енфието, залѣпва се етикета, върху който по български е отпечатано: фирмата на тютюневия фабрикантъ, мѣстото гдѣто фабриката се намира, видътъ и количеството на вложенитѣ тютюневи издѣлия, теглото и продажната цѣна, споредъ приложената при настоящия законъ тарифа.

Чл. 28. Тютюневитѣ издѣлия въ съдоветѣ трѣбва напълно да иматъ тѣжина такава, каквато е показана на етикета. Допуска се обаче една разлика въ тѣжината за чистия надробенъ тютюнъ, до гдѣто е въ фабриката, не по-голъма отъ 3%, а вънъ отъ фабриката, не по-голъма отъ 8%.

Чл. 29. Всичкиѣ видове пакети съ тютюневи издѣлия още въ самата фабрика се облѣпватъ съ бандероли, споредъ качеството на стоката, която се намира въ пакета, съгласно тарифата.*)

*) Тарифата е напечатана въ края на закона.

Забранява се на фабрикантите да прѣпродаватъ бандеролитѣ, които сж купени за употребуение въ собственитѣ имъ фабрики.

Чл. 30. Вжтрѣ въ самата фабрика се забранява продаването или даряването на тютюневитѣ издѣлия, ако и да сж облѣпени съ бандероли. Тѣ обязательно се прѣнасятъ за продажъ въ особени дюгени и магазини, които обаче прѣдварително сж снабдени съ патентъ за правопродаване на тютюневи издѣлия.

Чл. 31. (Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 год.). 1) За изсъхване на новитѣ тютюни, отъ деня на окончателното имъ теглене до края на мѣсець септемврий на годината слѣдъ производството, се допуша единъ недоимѣкъ най-много до 10%.

2) На тютюнопроизводителитѣ се прави отстъпка за изсъхване само за толкова дни, колкото дни тютюнитѣ сж се намирили у тѣхъ отъ деня на окончателното имъ теглене до деня на вдигането отъ домоветѣ имъ. Остатѣкътъ остава да се зачете на ония лица, които ставатъ притежатели на тѣхнитѣ тютюни, отъ деня на вдигането имъ до края на м. септемврий.

3) Въ прѣносителнитѣ свидѣтелства за търговскитѣ и фабрични складове, трѣбва да се означава какъвъ недоимѣкъ е зачетенъ на прѣносимия тютюнъ у тютюнопроизводителя и за колко врѣме, както и отъ кой день тече недоимѣкътъ, който остава да се зачете до края на м. септемврий.

4) Ако при провѣрката на тютюнитѣ прѣди края на м. септемврий, недоимѣка отъ изсъхване не надминава допустимия размѣръ за врѣмето, за което се слѣдва да се направи такъвъ, за намѣрения недоимѣкъ не се прави никакво приспадане по книгитѣ; такова се прави или при вдигането на тютюнитѣ, или въ края на м. септемврий.

На тютюни, внесени въ фабрицитѣ за изработване, не се допуца никакъвъ недоимѣкъ, освѣнъ за онѣзи, които се изработватъ на енфие или се рѣжатъ съ механически ножове; на послѣднитѣ се прави отстъпка за фира 2%.

Чл. 32. (Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 год. и Законъ отъ 26 мартъ 1917 год.). 1) Суровитѣ тютюни, които се внасятъ въ търговскитѣ и фабрични складове, се приематъ въ послѣднитѣ, слѣдъ като бждатъ прѣтеглени и провѣрени споредъ прѣносителнитѣ свидѣтелства и се запишатъ въ складната книга. За недоимѣци, които се окажатъ при приемането на тютюнитѣ и надминаватъ размѣра на отстъпката споредъ прѣдидущия членъ, се държатъ отговорни, както лицата, на името на които сж издадени прѣносителнитѣ свидѣтелства, така и прѣносителитѣ. Виновинитѣ се наказватъ по чл. 55 отъ настоящия законъ.

2) Внесенитѣ тютюни въ търговскитѣ и фабрични складове могатъ да се подлагатъ на всеѣкакви манипулации, имѣющи за цѣль запазването на тютюнитѣ и класификацията имъ въ разни качества. Обаче притежателитѣ на тютюнитѣ сж длѣжни да се подчиняватъ на всички разпореждания на акцизната власть по надзора на складовтѣ.

Тютюнитѣ, внасяни въ фабричнитѣ складове, въ размѣръ на послѣдното годишно нормално производство, не могатъ да се изнасятъ за продажъ въ сурово състояние. Тѣ се запазватъ изключително за фабрикация на мѣстната консомация.

Ако тия тютюни бждатъ недостатѣчни за удовлетворение нуждитѣ на една годишна консомация на страната, въ врѣме на война или бѣдствие, Министерътъ на финанситѣ има право, съ одобрѣнието на Министерския съвѣтъ, да вземе отъ търговцитѣ необходимото количество тютюнъ по цѣна не по-висока отъ 2.50 л. за килограмъ.

Така задържанитѣ тютюни се влагатъ въ търговскитѣ складове, отъ дѣто сж купени и се даватъ на фабрикантитѣ по откупената цѣна за изработване, съразмѣрно тѣхното производство въ прѣдшествующата година.

Цѣната на задържанитѣ тютюни се опрѣдѣля отъ една четиричленна комисиия, назначена отъ Министра на финанситѣ, въ съставъ: двама чиновници отъ Финансовото министерство, единъ прѣдставителъ отъ търговскитѣ камари и единъ отъ тютюно-фабрикантитѣ и тютюно-търговцитѣ. На единъ отъ прѣдставителитѣ на държавата се възлага отъ Министра на финанситѣ прѣдсѣдателството на комисиията.

Така опрѣдѣлената цѣна става задължителна за двѣтѣ страни и не подлежи на оспорване и обтѣжване прѣдъ никаква съдебна или административна власть, щомъ бжде утвѣрдена отъ Министра на финанситѣ.

Всички разноси по прѣнасяне на тютюнитѣ, оцѣнени отъ комисиията и задържани за нуждитѣ на мѣстната консомация, отъ мѣстото, кждѣто сж складирани до фабриката, оставатъ за смѣтка на фабрикантитѣ.

Забѣлѣжка. По начина, изложенъ по-горѣ, ще се опрѣдѣли и цѣната на тютюна, който е задържанъ по разпореждане на Финансовото министерство прѣди да влѣзе въ сила настоящитѣ законъ.

3) Тютюневитѣ денкове трѣбва да носятъ платнени етикети съ обозначение теглото имъ нето и № по редъ на складната книга. Тѣ трѣбва да бждатъ добрѣ наредени, за улеснение на ревизиитѣ отъ акцизната власть; въ противенъ случай, акцизната власть не може да се държи отговорна за трошенето на тютюна или за каквито и

да било други загуби на тютюнопритежателя, които биха се явили въ време на ревизиите, вследствие лошото нареждане на денковете, неточното им нумериране или невърното им тегло.

4) Складовете се държат под два различни ключа — единия у акцизната власт, другия — у тютюнопритежателя.

Чл. 33. За недостига на тютюна въ някоя фабрика, финансовият надзор задължава фабриканта въ срокъ на 7 дни да плати опредѣлените за това суми въ ковчежничеството. Въ случай, че не се изплатятъ въ опредѣления срокъ, контролорътъ задържа отъ тютюна толкова, колкото е нужно за изплащане опредѣлената сума и го продава съ наддаване, което обаче се спира, ако фабрикантътъ се оплаче сръщу разпорежданията на финансовия надзоръ, и оплакването се уважи отъ Министра на финансите, до окончателното разрешение на въпроса отъ послѣдния.

Глава IV.

За тютюневата търговия.

Отдѣление I.

Едра, дребна и разносна тютюнева търговия.

Чл. 34. Търговията, както съ суровия тъй и съ изработения тютюнъ за пушене, произведенъ въ Царството или внесенъ отъ странство, се подраздѣля на три вида: на едра, дребна и на разносъ.

Чл. 35. (Измѣненъ: Законъ отъ 11 мартъ 1897 г., Законъ отъ 19 юлий 1914 г. и Законъ отъ 26 мартъ 1917 г.) Търговия на едро съ суровъ и обандерованъ тютюнъ може да се извършва само отъ фабрики и складове, снабдени съ нужния патентъ. Подъ названието търговия на едро се разбира продажба на суровъ тютюнъ не по малко отъ 100 кгр., а фабрикуванъ (тютюнъ за пушене, папиреси, пури и енфие) повече отъ единъ кгр. наведнажъ.

Търговия на дребно се разбира продажбата на всѣкакъвъ видъ обандерованъ тютюнъ, папиреси, пури и енфие отъ постоянни мѣста, изъ градските улици, пазаритѣ и по панаиритѣ наведнажъ и на една рѣка най-много до единъ кгр. отъ едно само качество или общо отъ всички.

Забѣлѣжка I. Търговците на суровъ тютюнъ, могатъ да продаватъ и по-малки количества тютюнъ отъ 100 килограма, стига само тоя тютюнъ да е прѣдначенъ да служи за мостри на купувачитѣ.

Забѣлѣжка II. Тютюнопродавецъ на дребно, който по каквито и да било причини напусне търговията си, може съ разрѣшението на акцизната властъ да продаде изведнажъ останалитѣ му на лице тютюневи издѣлия, безъ да се снабдява съ патентъ на едро.

Чл. 36. (Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г. и Законъ отъ 19 юлий 1914 г.) Търговията на дребно се позволява да става само съ изработенъ и обандерованъ тютюнъ по дюкянитѣ, магазинитѣ, гостилницитѣ, кръчмитѣ и други подобни заведения. Кръчмитѣ по селата въобще и при пѣтищата, както и бюфетитѣ при гаритѣ, задължително се снабдяватъ съ патентъ за продажба на тютюневи издѣлия на дребно. Стойността на тоя патентъ е 5 лева годишно.

Въ села, гдѣто нѣма кръчми, съ патентъ отъ 5 лева годишно за продажба тютюнъ на дребно се снабдяватъ задължително всички продавници и кафенета.

Всѣки тютюнопродавецъ е длъженъ да държи постоянно въ продавницата си поне двѣ качества тютюнъ и едно качество папиреси. Нарушителитѣ на това задължение се наказватъ съ глоба отъ 5 до 25 лева.

Чл. 37. Търговията на разносъ се разрѣшава на едро и дребно: а) на едро може свободно да става съ суровъ и изработенъ тютюнъ по всичкитѣ градове и села на Царството; суровия, обаче, трѣбва да бѣде продаденъ или на тютюневи фабриканти, или на лица, имѣющи тютюневи стоварища и складове и б) на дребно само съ изработенъ и обандерованъ тютюнъ по сбороветѣ, панаиритѣ, лагеритѣ, улицитѣ на градоветѣ и пазаритѣ.

Чл. 38. (Допълненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г. и Законъ отъ 19 юлий 1914 г.) Правото за търгуване съ тютюнъ се добива, като се взематъ отъ ковчежничествата въ брой всѣка една година особни именни патенти, по цѣната забѣлѣжена въ приложената при настоящия законъ таблица. Ако патентътъ се взема прѣзъ второто полугодие, то въ ковчежничеството се внася само половина отъ годишната му цѣна.

Взетиятъ патентъ за търгуване съ тютюнъ въ постоянни мѣста има сила само за онова мѣсто, за което той е взетъ; за прѣнасяне търговията съ тютюнъ въ друго постоянно мѣсто, трѣбва да се вземе особенъ патентъ. Сжщо тъй се забранява да се прѣдаватъ тютюневитѣ патенти отъ едно лице, на чието име сж взети, на друго.

Освобождаватъ се отъ патентовото даждие производителитѣ, които продаватъ тютюнъ свое произведение, ко само ако го продаватъ на тютюневитѣ фабрики, стоварища и складове.

Надъ главнитѣ входи въ търговскитѣ и фабричнитѣ складове, въ тютюневитѣ фабрики и въ тютюнопродавницитѣ се окача табла съ означение родътъ на заведението и видътъ на търговията въ него.

Тютюноотърговците на едро съ суровъ и обработенъ тютюнъ плащатъ освѣнъ патентъ за тая търговия и данѣкъ занятие, съгласно-респективния законъ.

Чл. 39. (*Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г.*). Забранено е на всички безъ изключение, които търгуватъ съ тютюнъ, да държатъ въ продавницитѣ си отворени кутии, или съдове съ изработенъ тютюнъ. Забранява се тѣй сѣщо да се рѣжатъ и продаватъ на части пакетитѣ.

Чл. 40. Въ всичкитѣ тютюневи продавници, било на едро или на дребно, или ако се продава по улицитѣ, сборовѣтѣ, панаиритѣ, не е позволено да се продава тютюня иначе, освѣнъ облѣпенъ съ бандероли и съ фабричния етикетъ върху пакетитѣ и кутиитѣ, споредъ установенитѣ тукъ правила. Надробения за пушене и за смъркане тютюнъ трѣбва да се продава, не по-скѣпо отъ цѣната, записана на етикета, съгласно тарифата.

Отдѣление II.

За търгуване съ чуждестраненъ тютюнъ.

Чл. 41. (*Измѣненъ: Законъ отъ 31 декември 1899 г. и Законъ отъ 26 мартъ 1917 г.*). Разрѣшава се внасянето отъ странство както на суровия, така и на изработения тютюнъ, като се заплатятъ слѣдующитѣ се митарствени сборове. За изработения за пушене и смъркане тютюнъ се плаща, освѣнъ митнитѣ права, бандеролно правопърво качество и по 40 стотинки на килограмъ за мурурие (акцизъ). За тютюбекието се плаща освѣнъ митарствени права, като на суровъ тютюнъ, но и по 6 лева на килограмъ акцизно право.

Изключение отъ горното правило става само за суровия тютюнъ, вносимъ отъ странство съ прѣдназначение да бѣде прѣработенъ въ страната (да се сортира, пресова, прѣамбалира и пр.) и отново изнесенъ за странство. Такива тютюни се влагатъ въ отдѣлни складове, които се намиратъ подъ постоянния надзоръ на акцизната властъ. Влаганиятъ въ такива складове тютюнъ се освобождава отъ митни и други права, но той подлежи на износно мито и всички други такси и тегоби, на каквито е подложенъ и мѣстниятъ.

Срокътъ за прѣстояване на тютюна въ складоветѣ е двѣ години. Ако до изтичането му тютюнътъ не бѣде изнесенъ, послѣдниятъ се облага съ вносно мито и др. права, съгласно митнишката тарифа. Складоветѣ се надзиратъ отъ специални контролѣри и за влагания въ тѣхъ и изнесенъ тютюнъ се води особна складна книга. Тър-

говцитѣ, които откриватъ такива складове, плащатъ патентъ и отдѣлна контролна такса 1.800 л. годишно.

Митнитѣ и други права на вносимитѣ тютюни се обезпечаватъ съ париченъ залогъ, държавни цѣнни книжа или съ порѣчителство, подписано отъ търговеца и отъ двѣ съ призната състоятелностъ лица.

Независимо отъ това, като гаранция за обезпечение митнитѣ права служи и самиятъ вложенъ въ складоветѣ тютюнъ.

Залогътъ се възвръща, слѣдъ като тютюнътъ бѣде изнесенъ.

Чл. 42. (*Измѣненъ и допълненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г. и Законъ отъ 19 юлий 1914 г.*). Изработенъ за пушене тютюнъ могатъ да внасятъ отъ странство само лицата, които сѣ снабдени съ патентъ за право продаване дютюнъ въ Царството на едро, а суровъ — само тютюневитѣ фабриканти и лицата, които иматъ патентъ за търгуване съ суровъ тютюнъ. За тая цѣль притежателитѣ на суровия тютюнъ трѣбва да прѣдставляватъ въ митницитѣ свидѣтелство отъ надлѣжния окръженъ управителъ въ удостоверение, че тѣ иматъ право да търгуватъ съ тютюнъ.

Забѣлѣжка. Частни лица могатъ да си доставятъ отъ странство тютюневи издѣлия за собствено употрѣбление, безъ да иматъ патентъ за правопродаване на тютюневи издѣлия; въ такива случаи вносимитѣ количества не могатъ да надминаватъ личнитѣ нужди на вносителитѣ.

Чл. 43. Тютюнътъ, който се внася въ Царството, трѣбва да се прѣкарва прѣзъ митницитѣ, кѣто ще се провѣрява теглото на стоката и заплаща слѣдующото мито и други права.

Чл. 44. (*Допълненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г.*). Акцизътъ и бандеролното право се заплащатъ въ злато въ митницитѣ, прѣзъ които се внасятъ тютюнитѣ.

Забѣлѣжка. Пътници, идящи отъ странство, не могатъ да внасятъ въ страната тютюневи издѣлия безъ акцизъ, мито и бандеролъ, въ по-големо количество отъ 50 грама дробенъ тютюнъ, 50 къса папириси и 15 пури (цигари).

Чл. 45. Свидѣтелството или квитанцията отъ митницата, която удостоверява, че е платенъ акциза за суровия тютюнъ, трѣбва да придружава стоката; безъ това тя се счита за контрабандирана и се конфискува.

Отдѣление III.

За изнасяне мѣстния тютюнъ вънъ отъ Царството.

Чл. 46. (*Допълненъ и измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г. и Законъ отъ 19 юлий 1914 г.*). Изнасянето на мѣстния суровъ и изработенъ тютюнъ за странство може да става само прѣзъ сѣще-

ствующитѣ погранични митници. Но това се позволява само на тютюневитѣ фабрики и на лицата, които иматъ патентъ за право продаване на едро.

На изработения тютюнъ се възвръща бандеролното право и мурурието, както е опрѣдѣлено въ чл. 18.

Износимиятъ за странство всѣкакъвъ тютюнъ — на листа, дробенъ и ефие — плаща износно мито, както зърненитѣ храни.

Освѣнъ това мито, суровиятъ тютюнъ, който се изнася несортированъ и непресованъ, плаща особенъ налогъ по 10 лева на всѣки килограмъ.

Мостри отъ суровъ тютюнъ до 3 килограма могатъ да изпращатъ по пощата за странство не само тютюнотърговцитѣ, тютюнофабрикантитѣ, но и прѣдставителитѣ на търговски кѣщи, както и тютюнопроизводителитѣ.

Глава V.

За надзора върху тютюневитѣ даждия.

Отдѣление I.

Общи правила.

Чл. 47. Длъжностъ на окръжния управителъ е да нагледва да се изпълняватъ въ повѣреното му окръжие узаконенитѣ наредби, а пъкъ грижата за точното събиране тютюневитѣ приходи се възлага на финансовитѣ агенти, както и на градската и селска полиция.

Чл. 48. За специалния надзоръ върху тютюневитѣ фабрики и тютюневитѣ голѣми складове назначаватъ се при тѣхъ контролори.

За контролори не може да се турятъ сродници съ фабриканта, при чиято фабрика се назначаватъ.

Чл. 49. За запазване интереситѣ на съкровището по тютюневия сборъ, всички държавни, военни и общински чиновници и служащи незабавно пристѣпватъ къмъ изслѣждане и издирване всичкитѣ незаконни дѣйствия по тютюневата търговия, които тѣ сж видѣли сами и за които частни лица имъ сж доставили свѣдѣния.

Чл. 50. *Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г.* Сумитѣ, постѣпчили отъ глоби и конфискации по нарушение Закона за тютюня, се разпрѣдѣлятъ по слѣдующия начинъ:

а) 20% отъ тѣхъ се внасятъ въ земледѣлческата каса на текуща смѣтка и образувания фондъ се употребява всѣка година за насърд-

чение и подобряние на тютюневата култура въ Царството (чл. 12 отъ Закона за тютюня).

б) Останалитѣ 80% се раздѣлятъ между държавата и откривателитѣ на нарушенията по Закона за тютюня, по слѣдующия начинъ: половината се внася на приходъ въ държавнитѣ ковчежничества, а отъ другата половина — 60% се даватъ на откривателитѣ на нарушенията и останалитѣ 40% се раздаватъ въ края на годината на всички чиновници, служащи по акцизната частъ въ Царството, съ изключение на писаритѣ въ акцизнитѣ управления, на врѣменнитѣ чиновници по контролата на тютюнопроизводството и на контролоритѣ въ фабрицитѣ.

На откривателя на нарушението не се заплащатъ възнаграждения за по-раншни открити отъ него нарушения и не получени още отъ него, щомъ по съдебенъ редъ се установи, че той е съставилъ злоумишлено нѣкой актъ за нарушение настоящия законъ. Тия възнаграждения оставатъ за въ полза на образувания фондъ.

Забѣлѣжка. Отъ сумитѣ, постѣпчили въ държавното съкровище за нарушения, наложени по чл. 71 и 88 на закона за тютюня, не се дава награда.

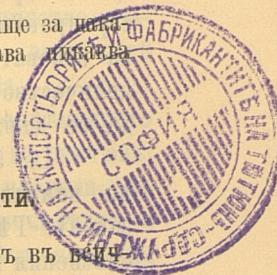
Отдѣление II.

За правата и длъжноститѣ на финансовитѣ агенти.

Чл. 51. Финансовитѣ агенти иматъ свободенъ достѣпъ въ всѣхъ китѣ тютюневи заведения и фабрики, гдѣто се изработва и продава тютюнъ, за да нагледватъ ненарушаването разпорѣжданията на закона.

Ако по нѣкои подозрения стане нужда да се влѣзе въ търговско заведение или тютюнева фабрика, когато тѣ сж затворени, финансовиятъ агентъ е длъженъ да повика единъ чиновникъ отъ полицията, двама отъ страна свидѣтели и притежателя на заведението или неговия челоувѣкъ, ако пожелае да дойде.

Чл. 52. Финансовитѣ агенти сж длъжни да надзираватъ: да не се внася и продава иностраненъ тютюнъ, за който не сж заплатени слѣдующитѣ права; да се не работятъ вънъ отъ фабрицитѣ никакви тютюневи издѣлия; да се не изнасятъ тютюневи издѣлия изъ фабриката за употребление, прѣди да бѣдатъ облѣпени съ слѣдующитѣ бандероли; да се не продаватъ съ цѣни по-горни отъ ония, що сж забѣлѣжени върху етикетитѣ, залѣпени върху пакетитѣ, а тѣй сжщо тютюневата търговия да се прави само, като е заплатено въ съкровището опрѣдѣленото патентово даждие.

Чл. 53. (Допълненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г.). Финансовитѣ агенти сж длжны да надзираватъ тютюневитѣ фабрики и търговскитѣ стоварища, като ги обикалятъ колкото се може по често и имъ правятъ частни и общи ревизии, отъ които първитѣ биватъ най-малко единъ пътъ въ мѣсеца, а вторитѣ въ края на всѣко шестмѣсечие. При частнитѣ ревизии се опрѣдѣля приблизително наличното количество на суровия и изработения тютюнъ въ фабриката, а тъй сжщо и количеството, което се намира подъ изработване, а въ общитѣ — количеството на тютюна, който се намира въ фабриката и въ нейното стоварище, се опрѣдѣля не приблизително, а точно чрѣзъ измѣрване.

Въ случай, че се яви съмнѣние върху количеството на тютюна, който се намира на лице въ фабриката или въ търговския складъ, всѣка частна ревизия може да се обърне въ обща.

Общитѣ шестмѣсечни ревизии въ края на първото полугодие въ търговскитѣ стоварища, гдѣто внесенитѣ денгове се развалятъ, за да се сортироватъ наново, могатъ да се отлагатъ, догдѣто се свърши сортироването на находящитѣ се въ тѣхъ тютюни. Въ случай, обаче, на основателно съмнѣние за сжществуването на нѣкои неточности въ количеството на тютюна, ревизитѣ се правятъ безотлагателно и безъ да се държи смѣтка, въ какво положение ще се намѣри тютюна.

Чл. 54. Контрольоритѣ при тютюневитѣ фабрики сж задължени да внимаватъ да се не нарушаватъ прѣдписанията на настоящия законъ. Тѣ трѣбва да избѣгватъ несправедливитѣ за фабрикуването стѣснения и въ съмнителнитѣ случаи да искатъ наставления отъ финансовия агентъ, въ района на когото се намира тютюневата фабрика. Прѣзъ всичкото работно врѣме контрольорътъ е длженъ да се намира въ тютюневата фабрика и отъ какъ се свърши работенето, да запечатва, наедно съ фабрикантина или пълномощника му, съ правителственния печатъ, всичкитѣ врати на стайтѣ, въ които има изработенъ и необандерованъ тютюнъ.

Забѣлѣжка. Влизането въ запечатанитѣ стаи и мѣста, отъ какъ се свърши работата, се позволява на фабрикантина или застѣпника му, само въ присѣдственото на контрольора, който слѣдъ това изново пакъ запечатва вратитѣ.

Глава VI.

Наказателни разпореждания.

Чл. 55. Тютюнитѣ скрити при записването, като се издирятъ, се конфискуватъ, ако сжществуватъ и производителътъ имъ се глобява съ стойността на бандеролното право отъ най-горна цѣна. Въ

случай, че ги е продалъ или изпушилъ, той заплаща двойно бандеролно право отъ първо качество.

Чл. 56. Купуванитѣ тютюни отъ производителитѣ, безъ знание на финансовия надзоръ, конфискуватъ се въ рѣцѣтѣ на когото се намѣрятъ; освѣнъ това, виновникътъ заплаща за купуванитѣ по този начинъ тютюни двойно бандеролно право отъ първо качество. Ако тия тютюни сж пуенати вече въ употребление, горното даждие се взема отъ виновния въ троенъ размѣръ.

Чл. 57. (Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 год. и Законъ отъ 26 мартъ 1917 год.). Тютюнофабрикантитѣ, които причиняватъ на съкровището загуба, било поради прѣждеврѣмненното закриване фабриката или поради прѣустановяване фабрикацията на тютюнъ, безъ уважителни причини, въпрѣки поетитѣ задължения, съгласно чл. 17 отъ настоящия законъ, било най-послѣ поради злоупотрѣбления, извършени по какъвто и да било начинъ, заплащатъ стойността на причиненитѣ загуби и се наказватъ отдѣлно съ глоба до 5,000 лева.

За поставяне въ пакетитѣ и кутиитѣ по-малко количество тютюнъ или папироси, отколкото е прѣдвидено въ закона, виновнитѣ фабриканти се наказватъ съ глоба отъ 250 до 500 лева.

Размѣрътъ на паричната загуба, вслѣдствие прѣждеврѣмненното закриване фабриката или прѣустановяване фабрикацията на тютюнъ, се опрѣдѣля, като се вземе за основа стойността на бандерола, съ който е слѣдвало да се облѣпи тютюнътъ, който фабрикантътъ е билъ длженъ да изработи и пусне въ продажба прѣзъ периода, прѣзъ който фабриката е била закрыта или прѣустановила работата.

Чл. 58. Титулярниятъ фабрикантъ отговаря за съдружницитѣ си, работницитѣ и другитѣ служители въ фабриката, за това и самъ ще прѣтърпѣва наказанията въ случай на злоупотрѣбления, направени отъ тѣхъ; а за неизпълнение само редътъ и обязаноститѣ си, горнитѣ лица се наказватъ съ глоба отъ 5 до 20 лева.

Чл. 59. (Отмѣненъ съ законъ, утвърденъ съ указъ отъ 11 мартъ 1897 год. подъ № 49).

Чл. 60. Фабрицитѣ, които се противятъ на посѣщенията на финансовитѣ агенти, се затварятъ.

Чл. 61. Лицата, които продаватъ безъ патентъ или съ патентъ на чуждо име, наказватъ се да заплатятъ стойността на патента и една глоба равна петъ пъти отъ сумата на патента.

Чл. 62. Тютюнопродавцитѣ, които продаватъ тютюна по-скѣпо отъ цѣнитѣ, опрѣдѣлени въ тарифата, се наказватъ съ глоба отъ 25 до 250 лева.

Чл. 63. (*Измѣненъ: Законъ отъ 11 мартъ 1897 год.*). Ония, които продаватъ дробенъ и необандерованъ тютюнъ, наказватъ се съ глоба отъ 100 до 500 лева; тютюнътъ се конфискува и освѣнъ това обвиняемиятъ заплаща бандеролното право отъ първо качество въ двоенъ размѣръ.

Чл. 64. Лицата, които дробятъ тютюнъ, било съ хаванъ, ножче и др. такива, или го стърватъ вѣнъ отъ тютюневитѣ фабрики; сжщо и тѣзи, които държатъ въ домоветѣ си, или въ други мѣста подъ тѣхно притѣжане, или подъ тѣхно управление, инструменти и сѣчива, които служатъ за дробене тютюнъ, наказватъ се съ една глоба отъ 50 до 500 лева, а инструментитѣ и сѣчивата имъ се взиматъ и уловениятъ тютюнъ се конфискува, като се заплати за него бандеролно право отъ първо качество.

Чл. 65. (*Измѣненъ: Законъ отъ 11 мартъ 1897 год.*) Освѣнъ конфискуването тютюна, задържа се всичко каквото е служило за неговото прѣнасяне: конь, волове, кола, варки и пр., както и всичкитѣ други стоки и вещи, придружающа тютюна. Ако нѣкои отъ тия вещи подлѣжатъ на развала, или за издържането имъ се изискватъ повече разноси, отколкото тѣ самитѣ струватъ, то, безъ да се чака утвърдението на постановлението и влизането му въ законна сила, се продаватъ на публиченъ търгъ, веднага слѣдъ залавянето имъ, въ случай, че притежальтъ имъ, слѣдъ устна покана не внесе прѣдварително, като гаранция, такава сума, на каквато той ще бжде осжденъ да заплати.

Слѣдъ продажбата на горнитѣ стоки и вещи и слѣдъ заплащането на беритѣ и глобитѣ и станалитѣ разноси по продажбата, колкото пари оставатъ повръщатъ се на правоимѣющия.

Чл. 66. (*Измѣненъ: Законъ отъ 11 мартъ 1897 год.*). Нарушителитѣ на чл. чл. 6 и 7 се наказватъ съ глоба отъ 20 до 100 л., ако за това не се прѣдвижда въ закона друго по-голѣмо наказание, а посѣтиятъ тютюнъ се изкоренява.

Чл. 67. Тютюнопроизводителитѣ, които продаватъ отъ тютюнитѣ си, безъ да бждатъ снабдени съ свидѣтелство отъ мѣстния околийски началникъ или кмета, наказватъ се да заплатятъ бандеролното право за първо качество тютюнъ.

Чл. 68. Ако показанитѣ въ чл. 66 нарушения се издирятъ слѣдъ събирането и изсушаване на тютюнитѣ, при самото прѣтѣгловане, притежальтъ се наказва по чл. 55 отъ настоящия законъ.

Ако производителтъ, прѣди да се е издирило нарушението отъ финансовия агентъ, самъ съобщи за набрания отъ нивитѣ тютюнъ,

непосѣтъ съгласно чл. чл. 6 и 7, наказва се съ глоба отъ 50 до 100 лева.

Чл. 69. Когато тайно посѣтиятъ тютюнъ се събере отъ производителъ и скрие, а има доказателства, че той е сѣялъ и набралъ тютюнъ, като напримѣръ коренитѣ по нивата, или други улики, тогава лицата, които описватъ тютюня, опрѣдѣлятъ, споредъ коренитѣ, посѣтото пространство, прѣблизително количеството на набрания тютюнъ и за това се съставя актъ, възъ основание на който виновниятъ се наказва споредъ чл. 55 отъ настоящия законъ.

Чл. 70. (*Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 год.*). Когато у нѣкого се намѣри въ табакерата му или въ друго мѣсто, дробенъ тютюнъ вѣнъ отъ фабриката, и не се намѣри никакъвъ инструментъ или друга улика въ кжщата му, тогава трѣбва да се иска отъ това лице да докаже отъ гдѣ е взело и кой е дробилъ тютюна, за да не падне на него обвинението. Ако той не може да докаже това, наказва се съ глоба до 500 лева; но ако прѣдстави лицето, отъ което е взелъ тютюна и докаже, че дѣйствително то е сжщото лице, което му е нарѣзало или продало тютюна, наказватъ се: първия споредъ чл. 55, ако е негово собствено произведение, и споредъ чл. 56, ако го е купилъ, а втория споредъ чл. 64.

Лица, непроеизводители на тютюнъ, въ които се намѣри тютюнъ на листе сухъ или зеленъ, наказватъ се съ глоба равна на двойната стойностъ на бандерола отъ първо качество за всѣки килограмъ укритъ тютюнъ и тютюнътъ се конфискува.

Чл. 71. При провѣряване, послѣ година, старитѣ тютюни, ако се окажатъ по-малко, отъ колкото сж записани въ правителствената книга и не се прѣдставятъ уважителни причини, притежальтъ се наказва споредъ чл. 67 отъ настоящия законъ, и ако се докаже още, че производителтъ е продавалъ отъ недостающия тютюнъ, тогава той се наказва и споредъ чл. 61 отъ закона.

Чл. 72. Ако производителтъ е изпушилъ или продалъ отъ обозначения въ чл. 71 тютюнъ, а отъ новопроизведениятъ е потаилъ една частъ и го е смѣсилъ съ стария, за да подпълни продадения или изпушения, то въ такъвъ случай виновниятъ се наказва споредъ чл. 55 отъ закона.

Чл. 73. (*Измѣненъ и допълненъ: Законъ отъ 31 декемврий 1899 год. и Законъ отъ 19 юлий 1914 год.*). За тютюнитѣ, които при провѣрката, или продажбата се окажатъ повече отъ колкото сж записани, прави се изслѣждане и ако се докаже, че излишѣкътъ произлиза отъ неточното измѣрване, излишѣкътъ се записва при

другия тютюнъ; ако се докаже, че е купенъ отъ друга държава и прѣнесенъ тайно или е купенъ отъ нѣкой мѣстенъ производителъ; виновниятъ се наказва въ първия случай по втората алинея на чл. 75, а втория по чл. 56; ако ли пъкъ се докаже, че излишниятъ тютюнъ е билъ скритъ при описването му, притежателятъ му се наказва по първата алинея на чл. 55 отъ настоящия законъ.

Въ случай, че не може да се установи нито едно отъ изброенитѣ по-горѣ обстоятелства и слѣдъ една щателна провѣрка се види, че излишъка не се дължи на грѣшки или нередовности, тогава притежателятъ на тютюна се глобява съ стойността на бандеролното право отъ I-во качество за всѣки килограмъ излишъкъ. Констатирания въ търговскитѣ и фабрични складове излишъкъ се записва на приходъ по надлежнитѣ складни книги, а намѣрения у производителитѣ се конфискува.

Чл. 74. Когато кметовѣтъ даватъ лъжливи свѣдѣния върху посѣтия тютюнъ, тѣ се наказватъ съ глоба отъ 50 до 100 лева, независимо отъ наказанието на производителитѣ.

Чл. 75. (*Допълненъ: Законъ отъ 31 декемврий 1899 год.*). Всѣко лице, което принесе загуба на съкровището, по какъвто и да е другъ начинъ, не прѣдвиденъ въ настоящия законъ, било чрѣзъ умаляване на вписането узаконенитѣ сборове, или чрѣзъ укриването имъ, наказва се да заплати стойността на укрититѣ сборове, и се глоби съ двойна сума на този сборъ.

За внесениѣ по контрабанденъ начинъ инострани тютюни, виновнитѣ се наказватъ, освѣнъ съ наказанието прѣдвидено въ чл. 234 отъ Закона за митницитѣ, но и да заплатятъ за всѣки килограмъ акцизна глоба по 6 лева, първо качество бандеролъ за суровия тютюнъ, а за изработения — тройната стойностъ на сжщия бандеролъ.

Чл. 76. (*Допълненъ: Законъ отъ 11 мартъ 1897 г.) и Законъ отъ 10 януарий 1904 г.*). Всѣко нарушение, прѣдвидено и наказуемо отъ настоящия законъ, се констатира чрѣзъ актъ, съставенъ веднага при откриването му. Такива актове, за да иматъ законна сила, трѣбва да бѣдатъ подписани отъ съставителя, двама свидѣтели и отъ обвиняемата страна. Въ случай, че обвиняемата страна откаже да подпише акта, то за това се прави нужната забѣлжка. Съставителѣтъ на акта се приема въ сѣдилищата за свидѣтель по дѣлото.

Осждениѣ за контрабанда се лишаватъ отъ правото на свидѣтелствуване по начинъ и за срокове опрѣдѣлени въ чл. 6, пунктъ 3, буква в отъ настоящия законъ.

Чл. 77. Наказанията за нарушенията настоящия законъ се налагатъ чрѣзъ постановления на акцизнитѣ надзиратели, основани на актоветѣ, съставени отъ държавнитѣ, военнитѣ и общински чиновници и служащи.

Чл. 78. Актоветѣ, чрѣзъ които е констатирано прѣстѣпленieto, служатъ за неоспорими доказателства прѣдъ сѣда, освѣнъ ако бѣдатъ обявени за фалшиви, или ако се докаже тѣхната невѣрностъ или неоснователностъ. Сѣдѣтъ не може да отнема силата имъ. Тѣй сжщо неможе да намалява конфискациитѣ и глобитѣ, които сж основани на закона.

Чл. 79. (*Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г.*) Тия постановления добиватъ сила на изпълнителни листове и се привеждатъ въ изпълнение отъ финансовитѣ и акцизни власти по реда, указанъ за събирането на прѣвитѣ данъци, слѣдъ утвърдението имъ отъ Министра на Финанситѣ, ако срѣщу тѣхъ не е подадена въ 15 дневенъ срокъ въззивна жалба. Този срокъ се почва отъ деня на връчването прѣписъ отъ постановлението, подъ разписка на осжденото лице, или въ отсъствието му отъ деня на обявлението въ общината, гдѣто е констатирано нарушението.

Чл. 80. (*Измѣненъ: Законъ отъ 31 декемврий 1899 год. и Законъ отъ 10 януарий 1904 год.*). Въззивната жалба се подава на акцизното управление, което заедно съ прѣписъ отъ постановлението и всичкитѣ книжа, съставляющи дѣлото, проважда я въ надлѣжния окръженъ сѣдъ, гдѣто се разглежда и рѣшава окончателно въ два мѣсеченъ срокъ. Присѣдитѣ на окръжния сѣдъ, които прѣдвиздатъ глоба по-голѣма отъ сто лева, подлежатъ на касационно обжалване.

Дѣлата по нарушение Закона за тютюна се прѣкрятъватъ отъ сѣдѣтъ по давностъ, ако тѣ не сж били насрочени за разглеждане въ течението на една година отъ деня на постѣпването имъ въ сѣда и ако това насрочване не е било поискано отъ акцизнитѣ власти писмено. Давността се прѣкъсва съ всѣко искане на акцизната власть да се насрочи дѣлото.

Чл. 81. (*Измѣненъ: Законъ отъ 27 февруарий 1899 год.*). Нарушителитѣ настоящия законъ, които не сж въ състояние да заплатятъ узаконенитѣ глоби и берии, наказватъ се съ затворъ, като се смѣта по 4 лева за всѣки день лишаване отъ свобода. Опрѣдѣляването и замѣняването глобитѣ и бериитѣ съ затворъ се извършва отъ административнитѣ власти. Всички ходатайства за опрощаване наложенитѣ глоби и берии по настоящия законъ ставатъ отъ Министра на Правосждието, но винаги съ прѣдварително съгласие на Финансовия Министръ.

Въ всеки случай, затворътъ не трѣбва да надминава шестъ мѣсеца.

Чл. 82. Единъ правилникъ, издаденъ отъ Министерството на Финансите, ще уреди приложението на настоящия законъ, който отменява „Врѣмевнитѣ правила за акциза върху тютюня отъ 1879 год.“, а тъй сжщо и всички досегашни разпореждания и правилници по тютюневитѣ налози.

Чл. 83. Настоящиятъ законъ ще се приложи въ дѣйствието отъ 1 мартъ 1891 год. До това врѣме ще се прѣтѣглятъ всичкитѣ останали съ бандеролъ тютюни, находящи се по фабриктѣ и тютюно-продавницитѣ и ще се обандароватъ, споредъ прѣдвидената въ този законъ тарифа за недостига.

Глава VII.

Нови членове.

Чл. 84. (Законъ отъ 11 мартъ 1897 г.). Продажната цѣна на енфиеето си оставя произволна.

Чл. 85. (Измѣненъ: Законъ отъ 31 декември 1899 г.). Длъжността на окръжнитѣ управители, финансовитѣ чиновници и финансовитѣ нагледници по настоящия законъ се отнима и възлага на акцизнитѣ надзиратели и акцизнитѣ агенти.

Чл. 86. (Законъ отъ 11 мартъ 1897 г.). Производителитѣ на тютюнъ, които не изпълнятъ чл 11 отъ закона, се наказватъ съ глоба отъ 20 до 500 лева.

Чл. 87. (Законъ отъ 11 мартъ 1897 г.). Общинскитѣ кметове, които не изпълняватъ възложенитѣ имъ отъ настоящия законъ обязанности, се глобяватъ отъ 50—200 лева.

Чл. 88. (Измѣненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г.). При окончателното опрѣдѣление тѣглото на тютюна въ денкове или стифове, ако се окаже, слѣдъ спадането 5% за фира, по-малко, отъ колкото е намѣренъ и записанъ въ книгитѣ, при опрѣдѣление теглото му, отъ количеството на низитѣ, производителтъ се осжжда да заплати глоба за всеки липсалъ килограмъ тютюнъ бандеролно-право отъ първо качество.

Чл. 89. (Законъ отъ 11 мартъ 1897 г.). Лица, които съятъ и употребяватъ махорка, богородиче, чичекъ и др. врѣдителни трѣви, се наказватъ да заплатятъ една глоба отъ 50 до 100 лева.

Чл. 90. (Законъ отъ 11 мартъ 1897 г.). Чиновници и служащи, които пушатъ необандерованъ тютюнъ, както и ония отъ тѣхъ, които контрабандиратъ тютюнъ или подпомагатъ контрабандисти, се отчисляватъ отъ длъжностъ и наказватъ като контрабандисти.

Чл. 91. (Допълненъ: Законъ отъ 10 януарий 1904 г.). Патентъ за правофабрикуване и правотъргуване на тютюнъ се дава само на пълнолѣтенъ, който не е билъ осжжданъ за контрабанда на тютюнъ. За непълнолѣтнитѣ, хванати въ продаване на тютюнъ, отговарятъ притежателитѣ на патентитѣ.

Такъвъ патентъ се издава на осжденитѣ за контрабанда слѣдъ изтичането на сроковетѣ, прѣдвидени въ чл. 6, буква в отъ настоящия законъ.

Чл. 92. (Законъ отъ 11 мартъ 1897 г.). Лица, които рѣжатъ и продаватъ на части тютюневи пакети, а така сжщо и ония, които продаватъ отворени пакети съ тютюнъ, се наказватъ съ глоба отъ 50 до 200 лева.

Чл. 93. (Законъ отъ 10 януарий 1904 г.). За недоимъци, погълнати отъ прѣдвиденитѣ по чл. 31 отъ настоящия законъ, виновнитѣ притежатели на тютюни плащатъ за всеки килограмъ стойността на бандеролното право отъ първо качество.

За липси по чл. 31, намѣрени въ общитѣ тютюневи складове (чл. 12), на тютюнопроизводителитѣ не се налага никакво наказание. Отговорността за тая липса пада върху онова длъжностно лице, на което е възложенъ надзора на складътъ.

Чл. 94. (Законъ отъ 10 януарий 1904 г.). Ако тютюнопроизводителтъ не приготви тютюневитѣ низи на денкове или стифи въ срока, прѣдвиденъ въ чл. 10, п. 1 отъ настоящия законъ, наказва се съ глоба до 200 лева.

Чл. 95. (Прѣреденъ). —

Чл. 96. (Законъ отъ 10 януарий 1904 г.). Тютюнофабриканти, които нарушаватъ заблѣвжката къмъ чл. 26 отъ настоящия законъ, се наказватъ по чл. 57 отъ сжщия законъ.

Чл. 97. (Законъ отъ 10 януарий 1904 г.). Контрабанда на тютюна, въ смисълъ на настоящия законъ, се счита:

а) тайното съяне на тютюна;

б) укриването на тютюна отъ контролата при описването на производството;

в) прѣнасянето и разпространяването на суровъ тютюнъ — безъ прѣносителни свидѣтелства, и на изработенъ тютюнъ — необандерованъ надлежно;

г) вносъ на тютюнъ въ страната, противно на закона за митниците, и

д) недоимка у тютюнопроизводителитѣ, въ тютюневитѣ фабрики и въ търговскитѣ и фабрични складове, прѣвишающъ допустимия размѣръ по настоящия законъ.

Чл. 98. (Законъ отъ 10 януарий 1904 г.) Членове 28, 29, 30 и 31 отъ Закона за митницитѣ относително употреблението на оружие при прѣслѣждане на контрабанда сж въ сила и за акцизната стража при прѣслѣждане на контрабандата отъ тютюнъ и други подлежащи на акцизъ мѣстни и иностранны стоки.

Чл. 99. (Законъ отъ 10 януарий 1904 г.) Онѣзи, които не изпълняватъ постановленията на Закона за тютюна и за които нѣма особенни наказателни разпореждания въ самия законъ, се наказватъ съ глоба до 100 лева.

Тарифа

за бандерола, съ който слѣдва да се облѣпятъ изработенитѣ тютюни и тютюневи издѣлия въ Царство България.

Тютюнъ за пушене		Бандеролно право		Продажна цѣна на дребно	
		лева	ст.	лева	ст.
Тютюнъ екстра.					
Грама 1000		60	—	Цѣна произволна	
" 500		30	—		
" 200		12	—		
" 100		6	—		
" 40		2	40		
" 20		1	20		
Тютюнъ I качество.					
Грама 1000		30	—	42	50
" 500		15	—	21	25
" 200		6	—	8	50
" 100		3	—	4	25
" 40		1	20	1	70
" 20		—	60	—	85
Тютюнъ II качество.					
Грама 1000		26	50	32	50
" 500		13	25	16	25
" 200		5	30	6	50
" 100		2	65	3	25
" 40		1	06	1	30
" 20		—	53	—	65
Тютюнъ III качество.					
Грама 20		—	24	—	35
Папироси екстра.					
Кутия отъ 1000 кѣса		70	—	Цѣна произволна	
" " 500 "		35	—		
" " 200 "		14	—		
" " 100 "		7	—		
" " 40 "		2	80		
" " 20 "		1	40		
" " 10 "		—	70		
Папироси I качество.					
Кутия отъ 1000 кѣса		36	—	50	—
" " 500 "		18	—	25	—
" " 200 "		7	20	10	—
" " 100 "		3	60	5	—
" " 40 "		1	44	2	—
" " 20 "		—	72	1	—
" " 10 "		—	36	—	50

Извънчение отъ закона за митниците.

Чл. 28. На митарственитѣ стражари се позволява да употребяватъ оружие въ слѣдующитѣ случаи:

1) като срѣщнатъ контрабандисти, когато обикалятъ за да нагледватъ, ако контрабандиститѣ се не спрѣтъ на повикването имъ (заповѣдта имъ) и ако тѣ се противятъ, когато ги хванатъ съ сила;

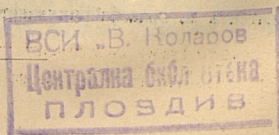
2) когато контрабандиститѣ или други лица нападнатъ открито на стражаритѣ въ врѣме изпълнението на длѣжноститѣ имъ, ако това нападение е направено съ цѣль да се отнеме съ сила хванатата контрабанда или да помогне за прѣкарването ѝ, — и тогава даже когато нападателитѣ не сж съ нищо въорѣжени;

3) ако се нападне на стражаря, когато той пази касата, стокитѣ, стоварищата или други нему повѣрени прѣдмети, или когато той съгледа, че злоумишленици се стараятъ да се вмѣкнатъ въ пазенитѣ отъ него мѣста съ чумене (събаряне), ако злоумишленицитѣ не прѣкратятъ дѣйствието при първото му повикване, или ако се противятъ при хващането имъ.

Чл. 29. Въ всичкитѣ тия случаи стражаритѣ сж длѣжни, колкото е възможно, да се ограничаватъ въ употреблението на хладно оружие и да прибѣгватъ до огнестрѣлното само въ крайности.

Чл. 30. Ако въ опрѣдѣленитѣ отъ прѣдидущитѣ членове случаи на необходимостъ, стражаритѣ убиятъ нѣкого или го наранятъ, длѣжни сж незабавно да извѣстятъ за това управителя на мѣстната митница и мѣстната полиция.

Чл. 31. Ако се докаже чрѣзъ изслѣдването, че стражаритѣ, които сж ранили или убили нѣкого при изпълнението на длѣжността си, не сж отстѣпали въ тоя случай отъ горѣизложенитѣ правила и сами не сж дали поводъ за тая случка, тѣ се освобождаватъ отъ всѣкакво наказание; но ако сж употребили оружие безъ нужда, или прѣждеврѣменно, тѣ подлежатъ на отговорностъ прѣдъ сждѣтъ (чл. 37).

1968—1917